De Heilige Geest ontvangen

Psalm 25: 2
Lofzang van Maria: 2
Psalm 45: 1, 2
Psalm 89: 13, 14
Psalm 32

Lezen: Johannes 20: 11-23

Tekst: Johannes 20: 22 en 23

Geliefde gemeente, onze hulp en onze enige verwachting is ook in dit middaguur in de naam van de Heere, Die de hemel en de aarde gemaakt heeft, Die trouw blijft tot in eeuwigheid en Die nooit zal laten varen de werken van Zijn handen. Amen. Genade zij u en vrede van Hem Die is en Die was en Die komen zal, en van de zeven geesten die voor Zijn troon zijn, en van Jezus Christus, Die de getrouwe Getuige is, de Eerstgeborene uit de doden, en de Overste van alle koningen der aarde. Amen.

Vanmorgen hebben wij gehoord hoe de Heere Jezus, voor Zijn lijden en sterven, al sprak over het wonder van Pinksteren: *Ik zal de Vader bidden en Hij zal u een andere Trooster geven, opdat Hij bij u blijve in der eeuwigheid*.. Dat onderwijs gaf Hij toen Hij met Zijn discipelen in de paaszaal was. Toen sprak Hij al over het feit van Pinksteren. Het zal echt gebeuren: de Heilige Geest zal uitgestort worden. Maar in datzelfde onderwijs, dat Hij op dat moment aan Zijn discipelen gaf in de paaszaal, sprak Hij niet alleen over het feit van de uitstorting van de Heilige Geest, maar Hij sprak ook over het werk dat de Heilige Geest zou gaan doen. Wij kennen die bekende passages wel uit dat onderwijs: *De Heilige Geest gaat overtuigen van zonde, gerechtigheid en oordeel*. En een ander woord van de Heere Jezus: *Hij zal in al de waarheid leiden. Hij zal van Zichzelf niet spreken, maar Hij zal Christus gaan verheerlijken*.

Dat zal het werk van de Heilige Geest zijn: Hij zal de zaligheid, die Christus verworven heeft, gaan toepassen in het hart van een zondaar. Wat is daarom de Heilige Geest onmisbaar? Wil een zondaar zalig worden en weten dat hij zalig geworden is, dan is het nodig om bevindelijke geloofskennis te mogen krijgen van de Vader en van de Heere Jezus en van de Heilige Geest zelf. Kijk, en dat wist de Heere Jezus allemaal natuurlijk al lang, want Hij was de Zoon van God, de Alwetende. Hij heeft niet alleen de bevoegdheid van Zijn Vader ontvangen om die Heilige Geest te geven aan Zijn kerk, maar Hij heeft ook de bevoegdheid gegeven dat Hij zo zal werken in zondaren, dat die zondaren die Geest ook mogen ontvangen in hun hart, om daardoor verstand te krijgen van God en goddelijke zaken, maar ook om van Gods werk in het hart van een zondaar te kunnen getuigen. Kijk, en dat onderwijs ligt nu in onze tekst opgesloten.

Vanmorgen was het thema: de Heilige Geest gegeven, en vanmiddag is het thema voor de prediking: de Heilige Geest ontvangen. We staan dan stil bij drie gedachten: de Heilige Geest ontvangen, ten eerste bij het woord van Christus, in de tweede plaats als de Geest van Christus, en in de derde plaats tot getuigen van Christus. De Heilige Geest ontvangen: bij het woord, als de Geest, en tot getuigen van Christus.

1. De Heilige Geest ontvangen bij het woord van Christus

Ja, gemeente, het kan wonderlijk gaan, en misschien vindt u het ook wel een beetje wonderlijk dat op het Pinksterfeest het Woord van God tot ons komt uit het Paasevangelie. Het was op de

avond van de opstandingsdag van de Heere Jezus Christus dat de Heere Jezus verscheen aan Zijn discipelen, die achter gesloten deuren zaten. Daar, achter die gesloten deuren, gaat Hij plotseling in het midden van de discipelen en andere volgelingen staan. En dan blaast Hij op hen en spreekt de woorden uit: *Ontvangt de Heilige Geest.* Dus op het Paasfeest klinken inderdaad de Pinksterklanken al. Wat zien we hier weer zo heel duidelijk vanuit de Schriften, dat al die heilsfeiten onlosmakelijk aan elkaar verbonden zijn. Niet één heilsfeit kan gemist worden als het gaat om dat grote verlossingswerk door een drie-enige God.

Trouwens, het was al eerder op deze opstandingsdag gebleken dat het ene heilsfeit met het andere heilsfeit verbonden is. We hebben het samen gelezen van die Maria Magdalena, die daar stond te wenen bij het lege graf. En zij heeft het uit de mond van de opgestane Koning gehoord: *Ik vaar op tot Mijn Vader en uw Vader, tot Mijn God en uw God.* Dus op Pasen klonken ook al de hemelvaartsklanken. En nu onze tekst vanmiddag: *Hij blies op hen en zeide: Ontvangt de Heilige Geest.* Gepaste woorden om met Pinksteren te overdenken.

Als we dit een beetje goed willen begrijpen, moeten we eerst eens opletten op het moment waarop de Heere blaast en zegt: *Ontvangt de Heilige Geest.* Want hoe begint onze tekst? *En als Hij dit gezegd had, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest.* Dus eerst heeft de Heere Jezus wat gezegd en vervolgens heeft Hij op hen geblazen. Wat heeft Hij eigenlijk gezegd? Nou, dan gaan we terug naar vers 21, want die tekstwoorden staan heel dicht bij onze tekst. En daar horen wij Hem zeggen: *Gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zend Ik ook ulieden.* Dat is het eerst dat de Heere Jezus gezegd heeft, vlak voor onze tekst.

De discipelen waren al eerder geroepen om visser der mensen te worden. Maar als de Heere mannen gaat roepen voor het ambt van dienaar van het Woord, volgt op de roeping altijd een zending. En nu is het moment aangebroken dat de Heere Jezus die mensen, die Hij tot vissers der mensen geroepen heeft, ook daadwerkelijk gaat zenden. Zij zullen het Woord moeten verkondigen, zeker als Jezus straks opgevaren is naar de hemel. Hij heeft een poosje op aarde geweest, als de grote Profeet en Leraar heeft Hij Zelf gepredikt, maar Hij zal dat niet altijd op de aarde blijven doen. Hij zal het door middel van Zijn knechten blijven doen, tot de jongste dag. En daarom, vanaf het moment dat Hij naar de hemel gevaren is, zendt Hij Zijn knechten met die heerlijke, grote opdracht: *Predikt het Woord.*

De Heere Jezus wist natuurlijk wel dat die discipelen dat zelf, in eigen kracht, niet konden. Dus volgde daarop het blazen op de discipelen en die krachtige woorden: *Ontvangt de Heilige Geest.* Want hoe zouden zij ooit in een rechte weg, op een zuivere manier, verkondigers kunnen zijn van wet en evangelie? In de derde gedachte hoop ik daar nog meer over te zeggen. Maar er is eerst nog iets anders, en dat komt hopelijk deze middag wat dichterbij.

Want de Heere Jezus heeft niet alleen gezegd: *Alzo de Vader Mij gezonden heeft, zend Ik ook ulieden.* De Heere Jezus heeft nog meer gezegd, en daar gaan we nog iets verder terug in de perikoop waar onze tekst te vinden is. Hij heeft ook, toe Hij daar in het midden van hen stond: *Vrede zij ulieden.* Hij heeft het zelfs twee keer gezegd. Wij komen die woorden tegen in vers 19, wij komen die woorden tegen in vers 21: *Als het dan avond was, kwam Jezus, en stond in het midden van hen, en zeide: Vrede zij ulieden.* En met dat Hij die woorden uitsprak, toonde Hij hun Zijn handen en Zijn zijde.

Dus wat deed de Heere Jezus eerst, voordat Hij op Zijn discipelen blies en tot hen sprak: *Ontvangt de Heilige Geest*? Hij ging eerst onderwijs geven. Hij ging de Schriften openen, zo blijkt uit andere evangeliën. En wat ging Hij doen? Hij ging vanuit de Schriften verklaren en uitleggen de weg die Hij moest gaan, van lijden en sterven en opstanding. Hij ging vanuit de

Schriften verklaren waarom Zijn weg door lijden tot heerlijkheid moest gaan. Op die wijze, bij het geopende Woord, met de verklaringen van dat Woord, verkondigde Hij Zijn vredesverklaring voor Zijn kerk. Vanuit het Woord ging Hij die weg verklaren, die bloedweg, want op die weg heeft Hij Zijn bloed toch gegeven om door dat bloed vrede aan te brengen tussen God en een zondaar, zodat er vrede komt door het bloed des kruises. Ook dat hoort bij: *En als Hij dit gezegd had*.

O, hoe zouden discipelen ooit het evangelie kunnen verkondigen, als ze zelf eerst niet als zondaren aan Zijn voeten hebben gezeten om onderwijs te ontvangen van Hem? Hoe zouden ze ooit over de gangen van hun Koning kunnen prediken, als ze zelf het nut, het zalige nut, van de weg van Christus' vernedering en verhoging niet hebben mogen leren verstaan? En daarom hadden ze eerst zelf onderwijs nodig, als mensen die het ook zelf niet konden en zelf niet bezaten. Zij hadden Christus zo nodig, als Profeet en Leraar, om hen te onderwijzen over Zijn Persoon en over Zijn werk.

O ja, ze hadden al heel wat onderwijs van de Heere Jezus gekregen in die drie jaren dat ze met Hem mochten optrekken. Maar heel veel onderwijs hadden ze totaal niet begrepen, zeker niet dat onderwijs van die kruisdood. En de Heere Jezus wist dat wel, want Hij heeft het ook ergens tegen die discipelen gezegd: *Nog vele dingen heb Ik u te zeggen, doch gij kunt die nu niet dragen*. Toen was het nog voor Zijn kruisdood, toen bleek er nog geen plaats te zijn voor dat onderwijs, maar nu, na Zijn opstanding, nu is het anders. Ja, nu moet het anders worden. Nu moeten ze weten en verstaan waarom Hij moest lijden en sterven, naar de Schrift. Nu moeten ze weten wat het zalige nut voor hen is van Zijn opstanding uit de doden en dat Hij straks opgenomen zal worden in de hemel.

Het was nodig, allereerst voor hun persoonlijke zaligheid en de zekerheid van die zaligheid, maar ook opdat ze met die wetenschap, die bevindelijke geloofskennis, straks de wereldzee op kunnen gaan en de grote daden des Heeren kunnen verkondigen. Gemeente, wat is het zalig om een leerjongere te zijn van de Heere Jezus? Dat is de eerste les deze middag. Ben je dat? Waar zit je nou het liefst? Kinderen, jongeren, ouderen, zit je ook zo graag aan de voeten van de Heere Jezus? Dat is toch zo'n beste plek. Dat verveelt nooit. Daar krijg je genoeg en daar heb je nooit genoeg. Om je zalig te luisteren naar die heerlijke woorden van de Heere Jezus. Ja, soms is het ook heel scherp, heel ontdekkend, ook dat. Maar dat is nu juist nodig om bij die vertroostende woorden te komen.

Daar aan de voeten, als een leerling van Christus, daar wordt gehoord wat de heilgeheimen zijn van zalig worden. Daar aan Zijn voeten gaat Hij Zichzelf openbaren, gaat Hij Zichzelf verklaren, gaat Hij vertellen wie Hij is en waarom Hij die weg moest gaan. Daar aan Zijn voeten wordt het vernomen: *Vrede zij ulieden*, vrede op grond van recht.

Nou, gemeente, ik ga het je vragen vanmiddag. Zijn dat nou alleen maar klanken? Of heb je nou ook in die woorden zo'n grote rijkdom ontdekt? Op zich zijn deze woorden in de Bijbel een hele gewone groet. Als Joden elkaar op straat tegenkomen zeggen zij dit tegen elkaar: *Vrede zij ulieden*. Maar hier zegt Christus het. Hier klinken deze woorden uit de mond van de opgestane Levensvorst. En dat maakt deze groet zo rijk, zo diep, zo hoopgevend. *Vrede zij ulieden*. Naar de Griekse grondtekst mogen wij deze woorden ook vertalen als: vrede voor u, maar ook vrede in u. Christus heeft door Zijn bloed vrede aangebracht tussen God en een zondaar. Dat was de vrede voor God en de vrede voor een mensenkind dat zalig zou worden. Maar die vrede, die Christus voor zo'n mensenkind verworven heeft, gaat Hij ook in het hart van een zondaar toepassen. Daar gaat Hij plaats voor maken, zodat door het ware, zaligmakende geloof die vrede ook ervaren wordt. Wat een zaligheid, zeg: vrede met God door het bloed des kruises.

Ik denk weer even aan de laatste preek over Psalm 61. Weet je het nog? Kostelijke stof, hè? De Heere Jezus voor het aangezicht van Zijn Vader, waar Hij Zijn geloften betaalt. En dat mooie woord 'betaalt', dat afgeleid is van het Aramese woord *nishlam*, waar het woordje *shalom* van afgeleid is: vrede. En in het Grieks klinkt dat: *Het is volbracht.* Als ik daar dan de Heere Jezus zie staan tussen Zijn discipelen, en ik hoor Hem spreken, ik hoor Hem zeggen: *Vrede zij ulieden*, dan is het alsof Hij nogmaals zegt: Discipelen, het is volbracht. Ik heb vrede aangebracht, Ik heb vrede hersteld, vrede tussen een doemwaardige zondaar en een God Die op grond van Mijn offer verzoend is. O, Mijn discipelen, luister eens. Als Ik nu tot u spreek, ja, heel persoonlijk tot u spreek: *Vrede zij ulieden*, dan mag Ik namens Mijn Vader u verkondigen: *God ziet geen zonde in Zijn Jacob, en geen overtredingen meer in zijn Israël.* Luister toch, de schuld van u heb Ik uit Gods boek gedaan. Hij ziet niet één zonde meer van je aan.

En wat is dat een aangenaam woord. Wat is dat een woord dat zo welkom is. Weet je voor wie? Juist voor die arme zondaren die zich hebben leren zien in de spiegel van Gods wet. Juist die arme zondaren, die gebukt gaan onder de last van hun zonden en plagen. Juist die zondaren die zo moeten zuchten: *Rust noch vrede wordt gevonden, om mijn zonden, in mijn beenderen dag en nacht. Want mijn hoofd is als bedolven, in golven van mijn ongerechtigheen.* Om dan te horen dat er vrede aangebracht is door dat dierbare bloed des kruises. Weet u wat dat wekt in de ziel, als je daarvan horen mag? Een intens verlangen, een honger, een dorst naar de zalige toepassing van dat onderwijs. In het besef, wat heb ik daar de Heilige Geest onmisbaar voor nodig.

Kijk, en dat wist de Heere Jezus. Dat hadden die discipelen daar in die opperzaal, achter die gesloten deuren, ook nodig. En daarom volgde er wat op datgene wat de Heere Jezus tot hen gezegd had: *En als Hij dit gezegd had, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest.*

2. De Heilige Geest ontvangen als de Geest van Christus

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte: de Geest werd ontvangen als de Geest van Christus. Inderdaad, de Heere Jezus heeft Zijn laatste woorden nog maar net uitgesproken, of Hij voegde bij Zijn woord een sprekend teken: Hij blies op hen. Weet je, jongens en meisjes, dat mag je nou heel letterlijk nemen. Weet je wat de Heere Jezus deed, Die ook echt mens was? Hij haalde heel diep adem. En toen blies Hij letterlijk over al die mensen. Ze hebben de adem gevoeld over hun gezicht. En reken maar dat Hij krachtig geblazen heeft. Hij blies op hen. Ze voelden de adem in hun gezicht.

Er is maar één plek in het Nieuwe Testament waar dit woordje wordt gebruikt: blazen. Verder vind je het nergens in heel het Nieuwe Testament. Wel in het Oude Testament, tenminste in de Griekse vertaling van het Oude Testament, de wij de Septuaginta noemen. En waar vind je dat woord dan? In Genesis 2, vers 7: *En de HEERE God had den mens geformeerd uit het stof der aarde, en in zijn neusgaten geblazen den adem des levens; alzo werd de mens tot een levende ziel.* Dus toen God Zijn adem in de geschapen mens blies, begon de mens te leven. Toen begon hij adem te halen. Toen begon zijn hart te kloppen. Toen kwam heel de bloedsomloop in werking. Toen was er een levend mens, door het blazen van God, Gods adem in die mens.

Gemeente, zoals het in de schepping was, zo gaat het ook in de herschepping. Ja, dan komen we weer bij die aangrijpende werkelijkheid: onze toestand van nature. Sinds de mens gevallen is in het paradijs, wat is Gods Woord eerlijk: we zijn dood in zonden en misdaden. Er zit geen sprankje geestelijk leven in ons. Ik heb het vanmorgen ook al ergens aangehaald: Ezechiël heeft dat gezicht gezien van die dorre doodsbeenderen, van een dal vol met botten. Je kon niet eens meer aan die botten zien dat het mensen geweest waren. En weet u wat ik zo aangrijpend vind in dat

gezicht, Ezechiël 37 – je moet het vanavond maar eens nalezen – als Ezechiël dan meegenomen wordt door dat dal en hij loopt om die grote hoeveelheid botten heen, dan staat er: *ze waren zeer dor*. Met andere woorden, er zat geen druppeltje vocht meer in. Er zat totaal geen leven meer in.

En dan moet Ezechiël gaan preken. Je zou zeggen: dat is toch dwaas. Maar is de prediking niet dwaas? Er is niets zo dwaas als de prediking, om tegen een geestelijk dode zondaar te gaan preken en te gaan zeggen: Sta op uit de doden! En als het nou geen Pinksteren was geweest, gemeente, had ik hier niet hoeven te staan. Dan was al mijn inspanning totaal nutteloos. Maar nu is die Geest gekomen. En dat wist Ezechiël ook, dat die komen zou. En daarbij gaat bij die prediking tegen die dorre doodsbeenderen een noodzakelijk gebed klinken: *Gij Geest, kom aan van de vier winden, en blaas in deze gedoden, opdat zij levend worden*.

En dan moet u bedenken dat zowel in het Oude Testament als het Nieuwe Testament voor het woordje Geest, adem en wind hetzelfde woord wordt gebruikt. Ze passen zo bij elkaar. En daarom is het zo nodig dat de Heere met Zijn adem komt. En dat de Heere met Zijn blazing komt. Dat Hij de Geest zal blazen ook in het midden van onze gemeente, opdat degenen die nog dood zijn in zonden en misdaden levend zouden worden. O, wat voegde Christus toch een veelzeggend teken bij het woord dat Hij tot die discipelen gesproken had: *En als Hij dit gezegd had, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest*.

Dat gebeurde eigenlijk terstond. Met dat Hij letterlijk blies op hen, invingen zij de Heilige Geest. De levendmakende Geest. De adem des Geestes. En ook deze middag zou iemand wel kunnen vragen: Ja, maar dominee, waren die discipelen en die andere mensen die daarbij waren, waren die daar nog onbekeerd? Hadden ze dan de Heilige Geest nog niet? Ja, die hadden ze. Ze waren wederom geboren. Ze kenden iets van het overtuigende werk van de Heilige Geest. De Heilige Geest had ook in hun ziel het beginnende geloofsleven gewerkt. Want ze hebben het uitgeroepen: *Gij zijt de Christus, de Zoon van den levenden God*.

Jazeker, deze discipelen, dat waren geestelijke mensen, wederom geboren. En trouwens, Johannes, die dit hier opschrijft, had al veel eerder in zijn evangelie, in dat gesprek tussen de Heere Jezus en Nicodemus, op dat werk van de Geest gewezen: *De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid; maar gij weet niet, vanwaar hij komt, en waar hij heen gaat; alzo is een iegelijk, die uit den Geest geboren is.* Nou, ik weet zeker, toen Johannes dat opschreef, toen hij al oud geworden was, een jaar of tachtig, dat hij terugdacht aan die tijd, hoe hij overtuigd werd door de Geest onder die scherpe prediking van Johannes de Doper. En hoe hij wist van die tiende ure, hoe daar het Lam Gods aan hem getoond werd. En dat beginnende geloofsleven ontstond in dat Lam Gods. Want ze bleven niet meer onder die prediking van Johannes de Doper, maar ze gingen Jezus volgen.

Nee, die discipelen waren geen onbekeerde mensen meer, het waren geestelijk levende mensen. Ze kenden de werking van de Heilige Geest in hun hart. Maar waarom blaast de Heere Jezus dan op hen? Waarom zegt Hij dan toch: *Ontvangt de Heilige Geest*? Er zijn wel een aantal redenen voor aan te wijzen. En een van de redenen die ik wil noemen, vind ik in de kanttekeningen: Ze ontvingen de gaven van de Heilige Geest die nodig waren tot versterking van hun geloof. Want kijk, gemeente, zojuist had de Heere Jezus de Schriften geopend. En Hij had Zichzelf verklaard vanuit de Schrift. En wilden ze nu de troost en het nut van Jezus' kruisoffer verstaan, ervaren door het geloof, als ook van Zijn opstanding, hadden ze hier op dit moment de Heilige Geest nodig, Die hen ook in deze waarheid zou leiden, zodat ze nog helderder en rijker zicht op de Heere Jezus zouden krijgen.

Want toen de Heere Jezus op hen blies en tot hen sprak: *Ontvangt de Heilige Geest*, gebeurde ook wat Lucas bijvoorbeeld schrijft in zijn evangelie, Lucas 24, vers 45: *Toen opende Hij hun verstand, opdat zij de Schriften verstonden*. Dus zij ontvingen de gave van de Heilige Geest, waardoor hun verstand werd geopend en verlicht. En ze kregen de gave van het zaligmakende geloof om te mogen ervaren: God de Vader heeft Christus, Zijn Zoon, opgewekt uit de doden, *Welke overgeleverd is om onze zonden, en opgewekt is tot onze rechtvaardigmaking*. En dat hadden ze nou nodig om de weg te verstaan die Christus ging, zodat het niet alleen theorie voor hen werd, zodat ze er wel wat over konden zeggen, maar dat het doorleefd werd, dat ze de zalige Troost ervan ervaren hebben in hun hart. En kijk, dat kan alleen de Heilige Geest geven, want Hij is toch een Trooster.

Trouwens, ze zouden het ook de komende tijd nodig hebben, de komende veertig dagen. Dat de Heere Jezus inderdaad nog op de aarde zal zijn, maar dan zal het toch anders zijn als voor Zijn opstanding. Ja, toen waren ze bijna dag en nacht in de nabijheid van de Heere Jezus. Maar na de opstanding van Christus tot aan de hemelvaart ging de Heere Jezus hen voorbereiden op Zijn afscheid. Die tijd zal over zijn dat ze gedurig in de nabijheid van de Heere Jezus zullen zijn. Maar zij moeten gaan leren om door het geloof te leven: niet zien en toch geloven. Ja, wat zie je dan gebeuren in de veertig dagen tussen de opstanding en de hemelvaart? De Heere Jezus laat Zich bij tijden wel zien, en af en toe is er wel gemeenschap met Zijn discipelen, maar Hij vertrekt ook zo weer.

Samuel Rutherford zegt ergens in zijn geschriften: er kan een tijd in het geestelijke leven zijn dat Gods kinderen een komende en gaande Jezus ervaren. Dan is Hij er weer, en dan is Hij weer weg. Maar het is nog rijker om door het geloof te leven: niet zien, niet die tastbare nabijheid, maar niet zien en toch geloven. Kijk, en dat hadden de discipelen nu nodig, ook voor de komende tijd. En wat is het zalig, gemeente, om zo onderwezen te worden door Christus, en terwijl je onderwijs krijgt dat Hij op je blaast? Dat doet Hij nog. Misschien hebt u het vanmorgen in de kerkdienst ervaren? Misschien mag het vanmiddag gebeuren, dat Hij stilletjes in je hart blaast met Zijn Geest.

Hoe weet je dat dan, dominee? Heel eenvoudig: dan doet dat Woord wat, dan gaat het echt leven in je hart. Dan voel je de kracht van dat Woord dat gepredikt wordt. Want juist onder de prediking gebeurt het: *Niet door geweld, niet door kracht, maar door Mijn Geest zal het geschieden*. O, als de Heere Jezus nou eens onder de prediking van het Woord, terwijl je hier in de kerk zit of thuis meeluistert, op je gaat blazen, en je mag zo in de stilte, terwijl je het niet kan begrijpen, de Heilige Geest ontvangen. Ja, dan gebeurt er wat.

We vinden daar een mooi voorbeeld van in de Schriften, in Handelingen 10. Daar is Petrus aan het preken in het huis van Cornelius, waar verschillende mensen samen zijn gekomen, hij mag woorden der zaligheid prediken. En dat lees ik zo mooi in vers 44: *Als Petrus nog deze woorden sprak, viel de Heilige Geest op allen, die het woord hoorden*. Zo werkt de Heilige Geest, ja, zo werkt Christus door Zijn Woord en Geest nog steeds. Ken je dat blazen van de Heilige Geest, als het suizen van een zachte stilte? Dan ervaar je leven in je ziel. Dan doet het Woord kracht. Dan komt er licht over het onderwijs dat Hij je gegeven heeft. Dan komt Hij met Zijn genade, met Zijn troost. Dan mag je Zijn gunst ervaren. Dan wordt je ziel verkwikt. Dan ontstaat er een opwas in de kennis en de genade van de Heere Jezus Christus.

Wat zalig, zeg, om zo onder de preek te zitten. Dan wil je daar altijd wel blijven. Je zit soms alleen in Gods huis voor je waarneming, dan zingt het zomaar in je ziel: *Hoe zoet zijn mij Uw redenen geweest; geen honing kon het gehemelte beter smaken. Alleen door Uw bevelen krijgt mijn geest*

verstand van God en goddelijke zaken. En weet je wanneer de Heere Jezus dat met name doet? Zou je misschien niet verwacht hebben, toch is het zo: als het weer zo donker geworden is in je hart, of als het weer eens zo is gaan stormen van binnen, als de zonden weer zo'n last kunnen worden, als de schuld zo drukt, of als de duivel je zo aanvecht, als je Gods weg niet meer begrijpt die Hij met je gaat, als je zo vastgelopen bent, als alles zo onmogelijk geworden is, en je zit daar als het ware met die discipelen achter die gesloten deuren, dan komt Hij met Zijn onderwijs.

En als Hij met Zijn onderwijs komt, wil Hij in de stilte blazen in je ziel, zodat de Heilige Geest het in je hart krachtig maakt tot vertroosting. Ongedacht, onverwacht, kan het dan anders worden. Als je eerst zo gebukt ging onder de ellende – wat ook het werk van de Geest is – komt Hij daar met Zijn vertroostingen, omdat de Heere Jezus die Geest in je hart blaast. Zo wil Hij vanmiddag ook komen. Zo wil Hij vanmiddag ook in uw en jouw hart blazen, zodat de nevels verdwijnen. Wat een wonder, zeg: *En als Hij dit gezegd had, blies Hij op hen en zeide tot hen: Ontvangt de Heilige Geest*. En dat is nodig voor het eerst, maar ook steeds weer opnieuw, voornamelijk voor het eerst, dat Hij begint te blazen in dat dode zondaarshart.

Want weet u, gemeente, Gods Woord spreekt niet alleen over een vertroostend blazen van de Heere, maar Gods Woord spreekt ook van een blazen wat een mensenkind zou moeten verschrikken, met name als je nog dood bent in zonden en misdaden. Ik ga u twee voorbeelden geven. De profeet Jesaja zegt ergens: *Hij zal de armen met gerechtigheid richten, en de zachtmoedigen des lands met rechtmatigheid bestraffen; doch zal Hij de aarde slaan met de roede Zijns monds, en met den adem Zijner lippen zal Hij den goddeloze doden*. Wie is hier nog een goddeloze? Dat is een onbekeerde zondaar, dat is een mens buiten Christus, die is goddeloos. Al heb je je leven helemaal opgekalfaterd met je godsdienst, dan ben je ten diepste goddeloos. Moet je dan straks door de adem van God eeuwig verloren gaan?

Ezechiël heeft ook zoiets gezegd: *Ja, Ik zal een bijeen brengen, en Ik zal op u blazen het vuur Mijner verbolgenheid, dat gij in het midden van haar zult gesmolten worden*. Vreest u niet voor deze adem van de Heere? Kijk, als de Heere werkelijk begint te werken in je leven, dan ga je vroeg of laat iets van deze vrees ontdekken in je hart. Zeker als je je ellende ziet, als je je zonde ziet, je zonde en schuld en je strafwaardigheid, en je hoort over Gods recht, dan ga je vrezen voor de adem van Gods toorn. En toch, terwijl je bang bent en bevreesd bent door de adem van Gods toorn getroffen te worden, schreeuwt je ziel tot God om van die adem verlost te worden, maar die andere adem van God te mogen ontvangen, waardoor je gaat leven, waardoor het geestelijk leven ontstaat in je ziel.

En is het geen wonder als je gaat ontdekken dat dat mogelijk is? Wordt er geen hoop in je ziel geboren als je mag horen hoe dat mogelijk is, hoe je nou verlost kan worden van de adem van Gods toorn en daarvoor in de plaats die levendmakende adem van de Geest mag ontvangen? Ja, het wordt een groot wonder als je hoort hoe dat mogelijk is. Dat kan alleen om Christus' wil. Dan denk ik weer even aan die diepe woorden, die prachtige psalm, die zowel vanmiddag als vanmorgen voor de dienst werd gespeeld en die we ook samen gezongen hebben: *Beminnelijk Vorst, Uw schoonheid, hoog te loven, gaat al het schoon der mensen ver te boven; genade is op Uw lippen uitgestort, Dies Gij eeuwiglijk van God gezegend wordt*.

Gemeente, dan mag ik je deze middag wijzen op de lippen van de Heere Jezus. En over die lippen van de Heere Jezus komt die adem des Geestes en die wil een arme zondaar verkwikken. En dat kan de Heere Jezus doen, omdat Hij plaatsvervangend in de toorn, in het vuur van Gods toorn is geweest. Hij is ten volle in de adem van Gods toorn geweest. En die adem van Gods toorn bracht Hem zo ver, dat die lieve Heere Jezus Christus, dat Hij Zijn eigen laatste adem aan het vloekhout

moest uitblazen om de dood te sterven. En diezelfde Heere Jezus Christus, Die hier op de discipelen blaast, Die aan het kruis Zijn laatste adem uitblies, kreeg op de opstandingsmorgen de adem des levens van Zijn Vader terug. En het is diezelfde Christus, Die zo met Zijn levendmakende Geest tot zondaren gaat om hen levend te maken.

O, zie dan toch eens op de lippen van de Heere Jezus Christus, genade is op Zijn lippen uitgestort. Dat is de Geest der genade, Die is op Zijn lippen uitgestort. En daarmee blaast Hij op een zondaar. En als een zondaar van dood levend gemaakt is, blijft Hij blazen, totdat Gods kind zelf de laatste adem uitblaast en opgenomen mag worden in hemelse heerlijkheid. Zo blies de Heere Jezus op Zijn discipelen, niet alleen om hen persoonlijk te troosten, om hen, laat ik het maar zo zeggen, een kinderlijke zegen te geven, maar ook als een belofte. Want wat hier in die opperzaal gebeurde, was al een voorspel van Pinksteren. Eigenlijk was het Pinksteren in het klein. En straks in het groot, de vijftigste dag. En dan zullen ze zo vervuld raken met de Heilige Geest dat hun monden zullen overvloeien van Gods eer, gelijk een bron zich uitstort op de velden. Dan zullen ze zo vol raken van de drie-enige God dat ze niets anders meer kunnen en niet anders meer willen, dan de grote werken Gods verkondigen, als getuigen van Christus.

3. De Heilige Geest ontvangen tot getuigen van Christus

En dat brengt ons bij onze laatste gedachte: zij ontvingen de Geest tot getuigen van Christus. En dan kom ik weer even bij die woorden van vers 21, want ze hebben ook ambtelijk onderwijs gekregen: *Gelijkerwijs Mij de Vader gezonden heeft, zo zend Ik ook ulieden.* En ik had u beloofd dat ik daar nog op terug zou komen, dat ga ik dus nu doen. Hij kwam terug op een roeping om vissers der mensen te zijn. Om door de Heilige Geest er te mogen zijn prediker van het Woord. En op de roeping zal inderdaad een zending volgen. Nu is het moment aangebroken: Jezus zal opvaren naar de hemel, Hij zal Zijn Geest uitgieten op alle vlees en het Woord van God zal gepredikt moeten worden aan alle creaturen. En ook daar hadden die discipelen de Heilige Geest voor nodig. Hoe zouden ze anders getuigen van Christus kunnen zijn? Hoe zouden ze anders de grote werken van God kunnen verkondigen zonder de krachtige werking van de Geest?

En daarom blies de Heere Jezus op hen, als een belofte, als een onderpand voor de Pinksterdag, waarop ze vervuld zouden worden met de Geest. Tot die tijd moesten ze wachten, verwachten, biddend uitzien, totdat ze aangedaan zouden worden met de kracht uit de hoogte. En is het niet waar geworden? We hebben vanmorgen overdacht: daar was dat geluid als van een geweldige, gedreven wind. Toen daalde de adem van de Vader en de Zoon op de aarde, dat is de Heilige Geest. Toen werden de harten van die apostelen vervuld met diezelfde Geest. En de vrucht? Zij begonnen de grote daden van de Heere te verkondigen. Zij spraken uit wat de Geest hun gaf uit te spreken, want de Geest van Christus, Die ook de Geest van de Vader is, daalde op hen neer.

Toen de Heere Jezus Zelf gedoopt werd, daalde die duif neer, althans de gedaante van de duif, als een teken dat de Heilige Geest in volle mate op de Heere Jezus zou komen. En iets van die volheid van de Geest die in de Heere Jezus was, kwam op Pinksterdag in de apostelen. En dat hadden ze nodig, want ze hadden een taak. Ze moesten gaan preken zoals Jezus preekte. Hoe moet je daaraan beginnen als je dan de Geest van Christus niet hebt?

En wat is dan de prediking van Christus geweest, die zij in navolging van Hem gaan moesten gaan prediken? We vinden in Marcus 1, vers 15 een korte samenvatting van de prediking van de Heere Jezus Zelf. Hij zegt daar: *De tijd is vervuld, en het Koninkrijk Gods is nabijgekomen; bekeert u, en gelooft het Evangelie.* Dat is heel kort samengevat de inhoud van de prediking van de Heere Jezus. Bekeert u betekent: breek met de zonde, heb een afkeer van de zonde, heb berouw over uw zonde en kom als een berouwvolle zondaar tot Mij, want Ik ben de inhoud van het Evangelie.

En die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven. Christus predikte dus de weg der bekering tot vergeving der zonden. Alleen door de prediking van Hem zou een doodschuldige zondaar vergeving van zonden ontvangen. En dat heeft de Heere Jezus gepredikt. En met dat Hij dat predikte, deed Hij het ook.

Kijk, daar staat ze, die zondares aan Jezus' voeten, te wenen. Er waren zoveel tranen, dat ze de voeten van de Heere Jezus nat maakte met haar tranen. Wat had die vrouw gezondigd! Zwaar en menigmaal gezondigd. En daar stond ze in haar zielsverdriet aan de voeten van Jezus. Waarom? Waarom stond ze daar? Ze had van Hem gehoord. En wat had ze van Hem gehoord? Wil ik van mijn zonde verlost worden, moet ik bij Hem zijn. Toen kwam er zo'n trekking in haar ziel, ze kon niet meer bij de Heere Jezus vandaan blijven. En daar stond ze met heel haar verzondigd leven. En terwijl ze stond te wenen aan Jezus' voeten, hoorde ze het gesprekje tussen Jezus en Simon de farizeeër. En ze hoorde de Heere Jezus wel zeggen: *Haar zonden zijn haar vergeven, die velen waren*. En toch bleef ze daar staan. Want ze wilde zo graag, dat het onderwijs dat ze daar hoorde, dat dat de beleving van haar hart zou mogen zijn, dat ze het met haar hart kon geloven. Wat had zij de Heilige Geest nodig. En die kreeg ze. Ja, die had ze al, maar de Heilige Geest deed haar geloven dat haar zonden vergeven waren. Weet u wanneer? Toen de Heere Jezus zich omdraaide en heel persoonlijk tot haar ging spreken en zeggen: *Uw zonden zijn u vergeven. Uw geloof heeft u behouden; ga heen in vrede*.

Kijk, dat was de prediking van de Heere Jezus. En dat moeten de discipelen ook gaan doen. De Heere Jezus heeft ook wat anders gepredikt, want ik lees in Johannes 8, vers 24, een aangrijpende prediking van de Heere Jezus: *Ik heb u dan gezegd, dat gij in uw zonden zult sterven; want indien gij niet gelooft, dat Ik Die ben, gij zult in uw zonden sterven*. Dus de Heere Jezus predikte ook tot mensen die zichzelf niet leerden kennen als zondaar voor God en daarom de Heere Jezus niet nodig hadden als Borg en Zaligmaker, dat als ze zo blijven voortleven, ze eeuwig verloren gaan. Dan zou Christus hen laten in hun zonden. En ook dat moeten de discipelen gaan preken. En zo moeten al Gods knechten preken. Kijk maar in vers 23: *Zo gij iemands zonden vergeeft, die worden ze vergeven- dat is de ene kant van de zaak. - zo gij iemands zonden houdt, die zijn ze gehouden*. Dat is de andere kant.

Nee, dat betekent natuurlijk niet dat een knecht van God de macht heeft om de zonden te vergeven of niet te vergeven. Dat is en blijft Gods werk. Maar de Heere gebruikt daar wel de prediking van het Woord voor. Naar aanleiding van Zondag 31 van de catechismus spreken wij van de sleutels van het hemelrijk. En dat hemelrijk, gemeente, dat gaat open als, volgens het bevel van Christus, aan de gelovigen, allen en een iegelijk, verkondigd en openlijk betuigd wordt dat hun, zo dikwijls als de belofte des Evangelies met een waar geloof aangenomen wordt, waarachtiglijk al hun zonden van God, om de verdiensten van Christus' wil, vergeven zijn. En wat een wonder als die grote Koning in de hemel Zijn knecht gebruikt, opdat een zondaar in Rotterdam-Kralingen vergeving der zonden mag ontvangen.

Maar dat hemelrijk blijft gesloten als daarentegen alle ongelovigen, zo zij zich niet bekeren, verkondigd en betuigd wordt dat de toorn van God en de eeuwige verdoemenis op hen ligt, zolang zij zich niet bekeren, naar welke getuigenis hen God zal oordelen, beide in dit en in het toekomende leven. Ook dat moeten Gods knechten prediken. Nou, wie is daartoe bekwaam? Kon Petrus dat? Kon Thomas dat? Kon Andreas dat? Wie van Gods knechten zal ooit zo kunnen prediken zoals Christus het gedaan heeft en zoals Christus het hen opdraagt? Niet één. Hoe zouden ze zo'n groot werk kunnen doen als die grote Koning der koningen niet op Zijn knechten zou blazen en zou zeggen: *Ontvangt de Heilige Geest*?

Maar die Geest is niet alleen nodig voor Gods knechten, die prediken de bekering tot vergeving der zonden. Diezelfde Geest hebben de hoorders nodig. Besef je, gemeente, hoe groot je verantwoordelijkheid is, om onder de zuivere bediening van het Woord te zitten? Besef je wel hoe groot je verantwoordelijkheid is als je onder een prediking mag zitten waar wet en evangelie gepredikt wordt? Daar gebeurt wat onder elke kerkdienst. Het gebeurt met iedereen. Niemand verlaat een kerkgebouw neutraal. Dat bestaat niet. Hier onder de prediking vallen de grootste beslissingen die denkbaar zijn, beslissingen voor de eeuwigheid. Waar juist recht gepredikt wordt doet het Woord wat: voor de één een reuk des doods ten dode, voor een ander een reuk des levens ten leven.

O, gemeente, o kinderen, jongeren en ouderen, ik ga je een aantal vragen stellen, alsof je voor de rechterstoel van Christus staat: Wat heb je met het Woord van Mijn Meester gedaan? Wat heb je met het Woord van God gedaan? Wat is de vrucht van de prediking in je leven? *Zo gij in het recht zult treden, o Heere, en gadeslaan al mijn ongerechtigheden, Heere, ik kan voor U niet bestaan*. Is er wat bijgekomen door de prediking? *Maar neen, daar is vergeving altijd bij U geweest: Dies wordt Gij, Heere, met beving recht kinderlijk gevreesd*. O, heb je als een arme zondaar ontdekt dat er vergeving is bij de Heere vanwege dat bloed van Christus? Werd toen die honger en dorst naar die gerechtigheid geboren, omdat je begon te geloven: alleen zo, alleen zo kunnen mijn zonden vergeven worden?

En vindt de Heere je daarom zo dikwijls met een verbroken en verslagen hart voor Zijn aangezicht, met dat pleitend gebed, niets van jezelf, maar alles van Hem: *Om Uws Naams wil, o Heere, zo vergeef mijn ongerechtigheden, want die zijn groot*. Ja, heb je uit louter genade, om de verdienste van Christus' wil vergeving ontvangen, is dat de vrucht op de prediking? Of heeft dat heerlijke evangelie nog nooit waarde voor je gekregen? Heb je nog nooit de kracht ervan ervaren? Lig je nog gebonden in de ketenen van je zonden, in de banden van je schuld, onder de last van Gods toorn? Wat een verschrikkelijke toestand! Hoe lang, hoe lang zul je zo voortgaan? Zal dan echt de adem van Gods toorn je eenmaal wegblazen in de rampzaligheid?

O, wat ik je bidden mag: *och, of gij ook bekend werd, nog in deze uw dag, hetgeen tot uw vrede dient. Laat u met God verzoenen*. Bid toch om de komst en de krachtige werking van de Heilige Geest.

Gemeente, toen ik op dat punt in mijn studeerkamer gekomen was, toen ik deze preek voorbereidde, wist ik niet zo goed hoe ik verder moest. Ik dacht, hoe zou ik deze preek nou afsluiten? En terwijl ik achter mijn bureau zat, viel mijn oog op dat boekje, jongelui, wat jullie gekregen hebben met de afsluiting van de catechisatieperiode. Heb je het al uit? *Alarm* staat er op de voorkant, van de godzalige prediker Jozef Alleine. En ik keek naar dat boekje en ik werd gedrongen om het te lezen. En ik sloeg de laatste bladzijde op. En het was net alsof de Heilige Geest zei: Geef dat zondag maar door. En wat staat er op die laatste bladzijde van dat boekje?

Ik zal je vandaag verder met rust laten, maar niet voordat ik je nog een keer heb gewezen op de Heere. In Zijn Naam roep ik het je toe: om naar Zijn stem te luisteren. Geef je toch over aan deze Meester. Al waren je zonden rood als scharlaken, al is je ziel vies en vuil van de modder waarin je gelegen hebt, kom toch tot Hem. Als je maar een klein beetje medelijden met jezelf hebt, grijp dan dit aanbod met beide handen aan. Geloof je dan niet hoe vreselijk de straf zal zijn? Geloof je dan niet dat God Zijn toorn niet zal inhouden? O, alsjeblieft. Laat de schrik van Zijn straf je mogen leiden tot Hem. Laat ik nog één keer voor je bidden. 'Vader in de hemel, neem het harde harte van deze jongere en deze oudere in Uw hand. Ik moet het opgeven. Maar één woord van U is genoeg. Maak de ziel van deze jongere of oudere tot Uw gevangene. Laat de duivel niet langer de

macht hebben over zijn ziel. Heere, legt U, alstublieft, Uw hand of hem of haar. En zendt Uw Heilige Geest. Om Jezus' wil.

Amen.